

مرداویر آل بویه*

نخستین کنگره بین‌المللی آنکولوژی کودکان، ۲۵ تا ۲۷ اردیبهشت، همزمان با اولین سالگرد درگذشت استاد «پروانه وثوق» فوق تخصص خون و آنکولوژی و رییس هیات‌امانی محک برگزار شد. در واقع این کنگره برای بزرگداشت و به یاد پروفیسور «پروانه وثوق» از موسسان رشته فوق تخصصی خون و سرطان کودکان در ایران برگزار شد. پروفیسور «پروانه وثوق» که از ابتدای تاسیس محک همواره در کنار بنیانگذاران این موسسه بود، پس از پنج‌دهه خدمت پزشکی به کودکان سرطانی، ۲۹ اردیبهشت ۱۳۹۲ در گذشت. او با علم و دانش خود هزاران کودک مبتلا به سرطان را قدم به قدم در مسیر درمان و بهبودی همراهی کرد و دستن‌ نوازشگرش، هیچ‌گاه عشق و درمان را از آنها دریغ نکرد.

مرحوم سرکار خانم دکتر «پروانه وثوق» پس از خاتمه تحصیلاتش در رشته پزشکی در دانشگاه تهران برای ادامه تحصیل عازم آمریکا شد و دوره انترنال و رزیدنتی (دستیار) کودکان را در مراکز مهم پزشکی ایالات‌متحده آمریکا گذراند و پس از آن، برای گذراندن دوره فوق تخصصی هماتولوژی و آنکولوژی کودکان به واشنگتن رفت و در دانشگاه «جرج تاون» دوره فوق تخصصی هماتولوژی و آنکولوژی کودکان را به اتمام رساند. ایشان برای مدتی در مرکز «MD An- derson» در بوستون به عنوان عضو هیات علمی مشغول به کار شد. در سال ۱۳۴۷ برای دیدار از پدر و مادر خود که دچار بیماری بودند، به ایران بازگشت و با توجه به شرایط نابسامانی که کودکان مبتلا به بیماری‌های خونی و سرطانی در ایران داشتند، از ادامه کار در آمریکا منصرف شد و خدمت به هم‌میهنان خود را هدف اصلی خود قرار داد. وی از ابتدا در بیمارستان کودکان علی‌اصغر (شهسوار سابق) شروع به فعالیت کرد و اولین بخش هماتولوژی و آنکولوژی کودکان را تاسیس کرد.

خانم دکتر «وثوق» با توجه به مرتبه علمی خود، به‌عنوان مشاور در بخش کودکان مرکز پزشکی شهدای تجریش فعالیت می‌کرد. در سال ۱۳۵۳ با شروع به کار اینجانب در آن مرکز، مقدمه همکاری تنگاتنگ ۴۰ ساله ما آغاز شد. با همکاری ایشان و چند نفر از همکاران در آن مرکز، اولین بخش درمان سرپایی بیماران مبتلا به سرطان را راه‌اندازی کردیم. در آن زمان کودکان مبتلا به تالاسمی ماژور، بخش بزرگی از مراجعان به مراکز درمانی را تشکیل می‌دادند. از این‌رو با کمک مرحوم دکتر «مینا اینزیدار» و همکاران دیگر و همچنین اداره مبارزه با بیماری‌های غیرواگیردار، برای مقابله با این بیماری (که بار سنگین اجتماعی و درمانی دربرداشت) برنامه‌ریزی‌هایی متون انجام شد که شامل غربالگری ناقلان

عکس: موسسه محک

وژن تالاسمی پیش از ازدواج، تشخیص جنینی مبتلایان به تالاسمی ماژور و قطع بارداری و احداث مراکز درمانی برای مبتلایان به تالاسمی ماژور در کنار پایگاه‌های اهدای خون در اقصی نقاط ایران بود. در ضمن، در همین راستا برنامه درمانی این بیماران طبق استانداردهای بین‌المللی در کلیه مراکز تدوین شد و در مراکز یادشده به اجرا درآمد. سرکار خانم دکتر «وثوق» در سال‌های ۱۳۶۰ به درجه استادی نایل شد. همچنین مرکز هماتولوژی، آنکولوژی

گرامیداشت خدمات علمی مرحوم «پروانه وثوق»

همواره در خدمت بیماران

به بهانه برگزاری اولین کنگره بین‌المللی آنکولوژی کودکان

«محک»، جایگاه آرزوهای بزرگ و همت‌های بلند

کودک خود، سراغ دکتر «وثوق» را می‌گرفتند که حاکی از اعتماد بالای بیماران

به نقش ایشان به‌عنوان یک پزشک بود و همچنین حاکی از آن بود که اخلاق پزشکی ایشان به چه اندازه عمیق بر بیماران تأثیر گذار بوده است.

محک جایگاه آرزوهای بزرگ و همت‌های بلند است. آرزوهای بزرگ پروفیسور «وثوق» برای ایجاد یک مرکز فوق تخصصی سرطان کودکان که به تمامی نیازهای بیماران در زیر یک سقف پاسخ دهد، همت‌های بلند خیرین و نیکوکاران خانواده بزرگ محک، در طول کمتر از پنج سال بیمارستان فوق تخصصی سرطان کودکان محک را به یک قطب ملی و منطقه‌ای در حوزه تشخیص و درمان سرطان کودکان مبدل کرد که فعالیت آن در کنار خدمات حمایتی موسسه محک (شامل خدمات مددکاری و روانشناسی)، پنجره جدیدی را در حوزه بهداشت و درمان در کشورمان باز کرده است. یک بیمارستان فوق تخصصی خیریه که توسط یک موسسه خیریه و با مشارکت صدها هزار انسان نیکوکار این سرزمین، احداث و تجهیز شده و بهره‌برداری آن نیز بدون دریافت وجه از بیماران توسط همان موسسه خیریه صورت می‌گیرد، تجربه‌ای نوین در کشورمان بوده است و بدیهی است که نوپاست.

عمل خیر و نیکوکاری ریشه‌ای دیرینه در فرهنگ دینی و ملی کشور ما دارد و تحلیل آن در دوره معاصر نشان می‌دهد که بسیاری از خیرین حوزه بهداشت و درمان، به احداث ساختمان بیمارستان یا خرید تجهیزات درمانی و تشخیصی برای بیمارستان‌ها علاقه‌مند بوده‌اند. از آنجا که هزینه‌های فوق معمولاً هزینه‌هایی هستند که یکبار پرداخت می‌شوند و ماندگاری نیز دارند، در عوض، هزینه‌های اداره یک بیمارستان، همواره جذابیت کمتری ایجاد کرده

نقاهتگاه برای والدین بیماران شهرستانی در تهران و سپس تشخیص ندادن به احداث بیمارستانی برای تشخیص و درمان جامع کودکان مبتلا به سرطان، قدم‌های موثری برداشت. خانم دکتر «وثوق» پس از بازنشستگی، به‌طور داوطلبانه (بدون دریافت حقوق) سرپرستی بیمارستان فوق تخصصی محک را تا زمان وداع ابدی خود عهده‌دار بود و در تمام طول فعالیت پربار خود، بیمارستان علی‌اصغر و سپس محک را خانه خود می‌دانست و همواره در خدمت بیماران بود. وی همیشه همراه، راهنما و یاری‌رسان همکاران خود نیز بود. ۱۷نفر فوق تخصص هماتولوژی و آنکولوژی نزد وی آموزش دیدند و هم‌اکنون در مراکز خون و آنکولوژی در سراسر کشور در حال فعالیت هستند. سرکار خانم دکتر «وثوق» در کنار آموزش دستیاران و درمان کودکان، علاقه زیادی به پژوهش داشت و در طول فعالیت‌های خود، استاد راهنمای بیش از صد متقاضی گذراندن تز دکترا بود. وی همچنین پیوسته در کنگره‌های بین‌المللی حضور فعال داشت و در شناساندن فعالیت‌های محک نقش مهمی ایفا می‌کرد. دکتر «وثوق» همچنین در اولین کنگره بین‌المللی سرطان کودکان ایران و کنگره «Siop Asia» در کیش، نقش محک را در راییه خنما پزشکی جامع به کودکان مبتلا به سرطان تبیین کردند. خانم دکتر «پروانه وثوق» انسانی والا، علاقه‌مند به خانواده، ایران و هم‌میهنان خود بود و در این راستا از هیچ کوششی فروگذار نمی‌کرد. رابطه ایشان با همکاران، دانشجویان، بیماران و والدین کودکان همواره دوستانه و همراه با توجه مادرانه بود. دکتر وثوق با مهربانی، درباری، دانش ارزشمند و وارستگی از مسایل مادی، تلاش خود را تا آخرین روز حیات در جهت بهبود و خدمت‌رسانی به کودکان مبتلا به سرطان ادامه داد. از این استاد فرزانه بیش از صد‌عنوان مقاله و کتاب در زمینه بیماری‌های خون و سرطان کودکان به جای مانده است.

حضور فعال او در انجمن‌ها و برنامه‌های تخصصی بین‌المللی چون انجمن بین‌المللی سرطان اطفال (SIOP)، اتحادیه بین‌المللی کنترل سرطان (UICC)، شبکه بین‌المللی تحقیق و درمان سرطان (INCTR)، اتحادیه سرطان کودکان خاورمیانه (MECCA)، برنامه سرطان اطفال در کشورهای در حال توسعه (PODC)، ریاست برد فوق تخصصی خون و سرطان کودکان و عضویت در فرهنگستان علوم پزشکی ایران نشان از دانش و تخصص حرفه‌ای اوست. محک افتخار دارد که در طول ۲۲سال فعالیت خود، همواره از حضور این پزشک عالیقدر، در جهت فراهم‌آوردن سطح کیفی درمان به کودکان مبتلا به سرطان بهره‌مند بوده است و قدردان عشق خالصانه اوست. سرکار خانم دکتر «وثوق» به عنوان پایه‌گذار هماتولوژی و آنکولوژی نوین کودکان در ایران نامشان همواره جاودان خواهد بود.

روایتی شاد باد.

✽ عضو هیات‌امانی موسسه خیریه «محک» فوق تخصص هماتولوژی و آنکولوژی کودکان

است. اما توجه به این واقعیت مهم و ضروری است که هزینه بهره‌برداری سالانه از یک بیمارستان در ظرفیت کامل آن، می‌تواند تا دو برابر هزینه ساخت و تجهیز آن باشد که در صورت عدم تأمین آن، نمی‌توان از ساختمان و تجهیزات بیمارستان به بهترین و کامل‌ترین شکل بهره‌برداری کرد. بر همین اساس، بیمارستان فوق تخصصی سرطان کودکان محک تجربه‌ای نوین و نوپاست و بسیار خرسندیم که امروز نیز در جلسات تخصصی مطلع می‌شویم وزارت بهداشت و درمان نیز باب این گفت‌وگو را با خیرین باز کرده است و اطلاع‌رسانی مناسبی را در زمینه ضرورت تأمین منابع مالی برای اداره مراکز درمانی در کنار منابع لازم برای ساخت و تجهیز و حتی در برخی موارد، در جایگاهی بالاتر از آن مطرح می‌کند. اینک در اولین سالگرد فقدان استاد فرزانه، پروفیسور «پروانه وثوق» نام و یاد ایشان به‌یاد می‌شد برای برگزاری اولین کنگره بین‌المللی آنکولوژی کودکان به نام ایشان، در این کنگره بالغ بر ۱۱ استاد برجسته از کشورهای مختلف جهان در کنار ده‌ها استاد برجسته ایرانی، به بررسی و تبادل آخرین دستاوردها، یافته‌ها و تجربیات ارزشمند خود پرداختند و امید است تداوم این حرکت در سال‌های آینده به‌صورت یک کنفرانس ادواری دولاتوه، همچنان تداوم آرزوهای بزرگ پروفیسور «وثوق» برای توسعه مرزهای دانش در حوزه آنکولوژی کودکان باشد که همت بلند حامیان مالی این کنفرانس و خانواده بزرگ محک، زمینه‌ساز تحقق آن خواهد بود. ضمن قدردانی از همه اعضای خانواده بزرگ محک در بزرگداشت یاد و نام این استاد فرزانه، در توصیف وی از ادیب پیشاوری وام می‌گیریم که می‌فرماید:

به گوینده گیتی برانزده است / که گیتی به گویندگان زنده است کسی کو ز دانش برد توشاهی / جهانی است بنشسته در گوشه‌ای

کسی که مثل هیچکس نبود

اما همه می‌خواستند مثل او باشند

جوان، متمکن و تحصیل‌کرده، به جای احداث مطبی لوکس در مناطق اعیان‌نشین (همان جاهایی که خود کودکی و جوانی را سپری کرده بود) از همان ابتدا خدمت در بیمارستان‌های دانشگاهی را (که طبقات آسیب‌پذیر به آنها مراجعه می‌کردند و همچنین محل آموزش نسل‌های تازه پزشکان بود، انتخاب کرد و مطبی ساده نیز در مرکز شهر گرفت و خدمتی را آغاز کرد که به مدت تقریب‌ن هر یک‌هفته برای خانواده ایرانی که فرزندش به بیماری خونی مبتلا می‌شد، آسوده‌خاطر بود که کسی آنجاست که هیچ‌کس دیگری در دنیا مثل او نیست. آنطور که او عالم بود و مسوول و مومن و متعهد به حرفه‌اش، آنطور که او غمخوار کودک و همدرد خانواده بلارده بود، آنطور بلندنظر، بی‌نیاز و معتبر که هیچ خیری توصیه او را برای حمایت از یک بیمار یا یک پروژه درمانی کرد، آنچنان که بسیاری از امکانات، تجهیزات و فضاهای درمانی که امروز میهن ما را در دیف ممالک درجه اول به لحاظ تشخیص و درمان بیماری‌های خونی قرار داده، حاصل تلاش‌های بی‌وقفه او در جهت استاندارد کردن درمان با کمک مردم خیر است. هیات‌امانی محک از آغازین روز فعالیت، خود را مفتخر به داشتن نام وی در راس سازمان دانسته و همواره خاطر آسوده دارد که قدر و منزلت این اسطوره را به اندازه دانسته و خواهد دانست.

نگاه متخصصان خارجی به «محک»

هم کنگره، هم یادبود

گروه علم: نخستین کنگره بین‌المللی آنکولوژی کودکان همزمان با اولین سالگرد درگذشت استاد «پروانه وثوق» رییس فقید هیات‌امانی محک، سرپرست علمی پزشکان بیمارستان فوق تخصصی سرطان کودکان محک و یکی از بنیانگذاران علم نوین آنکولوژی کودکان در ایران، از ۲۵ تا ۲۷ اردیبهشت در موسسه خیریه محک برگزار شد. در این کنگره که با همکاری انجمن خون و سرطان کودکان ایران و انجمن خون و سرطان آلمان و با هدف ارتقای دانش تخصصی متخصصان سرطان کودکان و به اشتراک‌گذاشتن یافته‌های نوین در درمان سرطان مطابق با استانداردهای روز جهان برگزار شد، تعداد زیادی از استادان و متخصصان خون و آنکولوژی از سراسر ایران و همچنین ۱۱ پزشک از برجسته‌ترین متخصصان علم خون و آنکولوژی کودکان، به‌عنوان سخنران از کشورهای دیگر گرد هم آمدند تا در مسیر ارتقای راییه خدمت تخصصی درمانی به کودکان مبتلا به سرطان گام بردارند. دکتر «اورسلا کروتزیک»، دکتر «کریستینا پیترز»، دکتر «دِرک رینهارت»، دکتر «تودور ژیرنسکی»، دکتر «آندرا بیوندی»، دکتر «آکلیس کلسوس»، دکتر «مینیلف سوتروپ»، دکتر «ادیل اُبرلین»، دکتر «رتنا یابر»، دکتر «مونیکا فوهر» و دکتر «راویندرانات یادااپودی» از متخصصانی هستند که از کشورهای آلمان، هلند، آمریکا، ایتالیا، فرانسه و اتریش برای حضور در این کنگره میهمان ایران شده بودند. همچنین تعداد دیگری از متخصصان ایرانی‌ای خارج از کشور برای حضور در این کنگره و به‌رمندی از به‌روزترین یافته‌های علمی در زمینه آنکولوژی کودکان، به ایران آمده بودند. گفتنی است افرادی که به این کنگره دعوت شده بودند، متخصصانی هستند که در زمینه کاری خود در سطح عالی قرار دارند و به دلیل آشنایی پیشین با خانم دکتر «پروانه وثوق»، در این کنگره حضور یافته بودند.

دکتر «دِرک رینهارت» هماتولوژیست و آنکولوژیست و رییس بخش خون و سرطان کودکان مدرسه پزشکی هانوفر آلمان که از سخنرانان این سمینار بود ضمن اظهار خوشحالی از حضور در این سمینار گفت: «از آنجایی که محک دارای سطح علمی و تجربی بالایی است و همچنین پیوندهای مغز استخوان بسیاری در بیمارستان محک انجام می‌گیرد، پیشنهاد می‌کنم این بیمارستان به بانک جهانی اهداکنندگان مغز استخوان متصل شود تا به نمونه‌های قابل بیوند بیشتری داشته باشد»

همچنین دکتر «مینیلف سوتروپ» هماتولوژیست و آنکولوژیست و رییس بخش خون و سرطان کودکان بیمارستان کودکان درسدن آلمان در بیمارستان محک گفت: «بیمارستان این‌باره به «شرق» گفت: «بیمارستان محک نقش بسزایی در ارائه خدمات درمانی کودکان مبتلا به سرطان ایفا می‌کند و برگزاری چنین کنگره‌هایی فرصت مناسبی است که این بیمارستان به کسب و انتقال تجربه و دستاوردهای علمی خود می‌پردازد»

خانم دکتر «کریستینا پیترز» هماتولوژیست و آنکولوژیست و رییس بخش خون و سرطان اطفال بیماستان آلمان و یکی از شاخص‌ترین چهره‌های حوزه پیوند سلول‌های بنیادی، طی بازدید از بخش پیوند سلول‌های بنیادی محک، دانش به‌کار گرفته‌شده در این بخش را هم‌تراز دانش روز عنوان کرد و تأسیس این بخش در محک را گامی مهم در همسوسدن با علم نوین پزشکی و بهبود کودکان مبتلا به سرطان خواند. دکتر «مونیکا فوهر» هماتولوژیست و آنکولوژیست و مدیرگروه سرطان اطفال دانشگاه منیخ هم پس از بازدید از بیمارستان محک از سطح ارائه خدمات به کودکان مبتلا به سرطان و امکانات موجود در بیمارستان فوق تخصصی محک ابراز تعجب کرد و این سطح راییه خدمات درمانی و حمایتی به کودکانی که به بیماری سرطان مبتلا هستند را در دنیا کم‌نظیر دانست. دکتر «کلوس» زیست‌شناس و رییس بخش تحقیقات خون و سرطان کودکان مرکز طبی آمستردام نیز سطح کیفی کنگره، مقالات ارائه‌شده و مباحث مطرح‌شده توسط متخصصان داخلی و خارجی را بسیار مطلوب ارزیابی کرد.

اسطوره فردا

یادبود

به یاد «پروانه وثوق»، مادر آنکولوژی اطفال ایران

از محبت سرشار، جویبار لحظه‌ها جاری است

مرجان ریخته‌گر. شاعر

سکائس ۱: روز – داخلی – بیمارستان محک (حوالی سال۱۳۸۶)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان وارد بیمارستان تازه‌تأسیس محک می‌شود. دیوارهای بیمارستان هنوز بوی گچ تازه می‌دهند. بیمارستانی در شمالی‌ترین نقطه تهران که هنوز هیچ راه مستقیم و راحتی به آن منتهی نمی‌شود. هنوز ساعتی از حضور «پروانه» مهربانی که نامش هم‌کلام امید و مبارزه است نگذشته، که پدران و مادرانی که کودکانشان به بیماری سرطان مبتلا هستند، پسران پسران وارد بیمارستان می‌شوند و سراغ پروانه‌ای را می‌گیرند که می‌داند منادی پرواز است و امید؛ پروانه‌ای که بی‌هیچ چشم‌داشتی سال‌هاست که در کنار کودکان و پدران و مادرانشان با سرطان می‌جنگد تا یک روز، که خیلی هم دور نیست، همه دنیا با او فریاد بزنند که «سرطان، پایان کودکی نیست»

سکائس ۲: روز – داخلی – بیمارستان محک (حوالی سال۱۳۸۷)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان از راهروی بیمارستان عبور می‌کند. از جلو هر دری که رد می‌شود، کودکی یا مادری، پدری یا پرستاری سرش را بیرون می‌آورد و لبخندی مهربان را به نشانه احترام و سپاس، نثار مهربانی صورتش می‌کند. راه که می‌رود انگار از کنارهای دامنش امید می‌ریزد و این همان چیزی است که کودکان مبتلا به سرطان را با همه دشواری روزهای پش‌تس، به روزهای پیش‌رو پیوند می‌دهد. روز‌هایی که در نگاه بیماران «پروانه وثوق» سرشارند از پروانگی برای کودکان پروانه، با بال شکسته، پرگشودن هنر است. در مسلک پروانه‌ها پشت‌سر همه پیه‌هایی تارک، پروازهای روشن فردا در انتظارند. رسم پروانگی، آیین چشم‌های «پروانه وثوق» است که در راهروهای بیمارستان محک راه می‌رود و از گوشه‌های دامنش امید می‌ریزد.

سکائس ۳: روز – داخلی – باز هم بیمارستان محک (حوالی سال ۱۳۸۸)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان از راهروهای بیمارستان عبور می‌کند. هم‌سالانش هر کدام در کناری نشسته‌اند و برای نوه‌هاشان، داستان هزارویک‌شب می‌گویند و از روزگاری حرف می‌زنند که جوان بودند و با اشک‌بارای کوهی را تکان می‌دادند. «پروانه وثوق» اما با همان دست‌های نجیف و سالخورده، هنوز که هنوز است کوه‌های زیادی را جابه‌جا می‌کند. هر روز کوه درد و ناامیدی را از روی دوش مادران نگران و کودکان مبتلا به سرطان برمی‌دارد و به جایش درپایی از امید و قدرت مبارزه با بیماری را در دلشان جاری می‌کند. «پروانه» گل‌های محک هنوز که هنوز است پروانه‌وار دور گل‌هایش می‌چرخد، گل‌هایی که هیچ نسبت سببی و نسبی آنها را به هم وصل نمی‌کند. اما ریسمان محکم عشق و هم‌نوع‌دوستی چنان ریشمای بینشان دوبانه که سخت می‌شود باور کرد بانوی مهربانی که همیشه برای کودکان در دست‌آتش شکلات دارد و بر لب‌هایش لیخند و در دلش آرزو و تلاش برای سلامتی، همچون هیچ‌کدام از کودکان محک نیست.

سکائس ۴: روز – داخلی – هنوز هم بیمارستان محک (حوالی سال ۱۳۸۹)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان از راهروهای بیمارستان عبور می‌کند. حالا هم‌سالان است که هر روز این بیمارستان پر می‌شود از خنده‌ها و گرچه، بیم‌ها و امیدها و لحظه‌هایی که بین کودکان مبتلا به سرطان و پروانه مهربان محک تقسیم می‌شود. «پروانه وثوق» در دنیای علم و پزشکی، پروفیسوری صاحب‌نام است، علم آنکولوژی کودکان ایران، نامی است عجین با فرزنگی این پزشک حافی. در دنیای کودکان محک اما «پروانه وثوق» پرهایی دارد به استواری کوه که می‌شود به آنها تکیه داد، خندید، گریست و به فرادای امید بست که پیام‌آور سلامتی است. نام این بانوی فرزانه برای کودکان مبتلا به سرطان و خانواده‌های‌شان دلگرمی روزهای پیش‌رو و پشت‌سر است؛ بانویی که هرگز مادر هیچ کودکی نبوده اما قلبش به مادرانگی برای هزاران کودک مبتلا به سرطان تپیده است و روزگارش را نذر سلامتی کودکانی کرده است که دلشان به مهر و علم توامان پروانه مهربانش گرم است.

سکائس ۵: روز – داخلی – کماکان بیمارستان محک (حوالی سال ۱۳۹۰)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان از راهروهای بیمارستان عبور می‌کند. لب‌هایش پر از لبخند و نگاهش گذرگاه توامان امید است و دلواپسی. گاهی که سختی‌ها فراز می‌رود، دلواپس تر است و گاهی که حال‌روزر دارو و درمان بهتر است، دریای چشمان پروانه کودکان محک آرام‌تر است. سال‌های زیادی است که نبض پروفیسور «وثوق» با ضربان آموشد داروهای کودکانش تپیده و نفسش به نفس کودکانی بسته بوده است که هر روز عاشقه‌ای برای بهبودی‌شان کوشیده. هر بار که کودکی لباس سلامتی بر تن کرده و با او خداحافظی کرده است، انگار پروانه مهربان باغ‌های مهربانی، دوباره بال گشوده و تا نهایت شادی پرواز کرده و هر بار که کودکی با بیماری سرطان وارد بیمارستان محک شده، انگار چیزی بر بال‌هایش سنگینی کرده چیزی از جنس سنگینی‌بار بر مسوولیت عشق. «پروانه وثوق» عاشق بود و او در دنیایی که هر روز تلخی‌های جدیدی را در دهانش مزه می‌کرد، عشق مسوولیتی بود به بزرگی آفرینش زیبایی و آرامش. باری که گاهی چشم‌های پروانه‌ها را تر می‌کند تا مبدا گل‌ها از این تلخی نصیبی داشته باشند.

سکائس ۶: روز – داخلی – هنوز هم بیمارستان محک (اردیبهشت۱۳۹۲)

بانویی سالخورده با صورتی شکسته اما مهربان از راهروهای بیمارستان عبور می‌کند. از جلو هر دری که رد می‌شود چند تلیه به کودکی که در اتاق است، نگاه می‌کند. فکر می‌کند به اینکه اگر روزی نباشد، شاگردش آقندر حادق و مهربان هستند که غیر از دل‌تنگی، خدش‌های بر درمان کودکی نیستند. پروانه باغ‌های مهربانی که تمام روزهای جوانی و میانسالی و کهنسالی‌اش را وقف پیوند عشق با سلامتی کودکان کرد، آخرین قدم‌هایش را در بیمارستان محک برمی‌دارد و اجازه می‌دهد تا تکت‌اک آجرهای بیمارستان که از نخستین روز بودنشان، نفس کشیدن و عشق را و طعم خوش بهبودیافتگی را با «پروانه وثوق» نبخشانند تا با خداحافظی کنند. پروفیسور «پروانه وثوق» در سحرگاه ۲۷ اردیبهشت‌ماه ۱۳۹۲ در میان بهت همه کسانی که به کودکان مبتلا به سرطان فکر می‌کردند، درود حیات گفت تا پس از این، از او یاد و خاطره‌ای باقی بماند به وسعت عشق و ایثار و نوع‌دوستی و نایی به بلندای علم نوین آنکولوژی اطفال ایران که با نام پروفیسور «پروانه وثوق» آغاز شد و با تلاش شاگردانش ادامه خواهد یافت. نامش جاودان باد.